

Milanas, 2008 m. lapkričio 3 d.

Brangūs draugai,

dalyvavimas Vyskupų sinode, kurio tema, kaip gerai žinote, buvo „Dievo Žodis Bažnyčios gyvenime ir misijoje“, man reiškė aiškesnį mūsų atsakomybės Bažnyčioje ir pasaulyje suvokimą. Visų pirma apie tai, kas iškilo Sinodo darbo metu: tai, kad Dievo Žodis yra „įvykis“ – Jėzus Kristus – kuris ir toliau veikia istorijoje per Bažnyčios gyvenimą. Todėl ryšys su gyva tradicija Bažnyčioje leidžia mums susitapatinti su bibliiniame tekste paliudyta naujiena ir leidžia mums išgyventi tą pačią patirtį tų, kurie susitiko su Jėzumi. Taip visi žmonės, kurie yra kaip broliai, gali atrasti, kaip pasakė Popiežius Sinodo pradžioje, „dabartį praeityje, Šventąją Dvasią, šiandien mums kalbančią praeities žodžiais“. Apaštališkas raginimas, pasibaigus Sinodui, nurodys kelią mūsų tikėjimui ir jo visi ir laukime.

Būtent dėl Dvasios veikimo jo Šventoje Bažnyčioje mums visiems reikia didesnio sąmoningumo. Tą faktą, kad Benediktas XVI mane paskyrė Vyskupų sinodo nariu, išgyvenau kaip pagarbos mūsų judėjimui ženklą, bet ypač kaip kvietimą įnešti mūsų indėlį į Bažnyčios gyvenimą. Vėliau tą kvietimą patvirtino išrinkimas pranešėju: tai reiškė būti ispanų kalbos grupės atstovu ir ypač tai reiškė aktyvesnį dalyvavimą Sinodo darbe, tiesiogiai bendradarbiaujant su bendruoju pranešėju rengiant Galutinius pasiūlymus. Daugelis mane kalbino per kartu praleistas dienas, išjudinti susidomėjimo mūsų patirtimi ar simpatijos jai.

Visa tai pažadino manyje norą jums parašyti, kad pasidalinčiau su jumis išgyventa patirtimi, nes ji siejasi ir su jumis ir kuri mane paskatino apžvelgti visą mūsų istoriją, kad atpažinčiau žingsnį, kurio, mano manymu, prašoma iš mūsų. Labai apibendrintai aš atpažįstu tris mūsų istorijos etapus:

1 etapas: pradžia. Judėjimo atsiradimą galima apibūdinti tomis pačiomis savybėmis, kurios pasireiškia, kai Dvasios įsiveržimas į istoriją sužadina charizmą Bažnyčios labui. Kaip kiekviena Dvasios iniciatyva, mūsų charizma buvo priimta ne be nesupratimo ir netgi priešiško, nes jokių būdu negalėjo būti patalpinta į nustatytas schemas. Tačiau ne visada to laikotarpio visą varginantį darbą lėmė natūralus pasipriešinimas, kurio visuomet sulaukia Dvasios naujovės. Tai lėmė ir mūsų nesubrendimas, kurį tik kun. Giussani ugdomoji jėga leido mums ištaisyti ir įveikti. Bažnyčios kantrybė mūsų atžvilgiu buvo jos motinystės ženklas.

2 etapas: pripažinimas. Pauliaus VI popiežystės pabaiga ir Jono Pauliaus II popiežystė mūsų judėjimui reiškė autoritetingą pripažinimą ir visišką priėmimą į Bažnyčios gyvenimą,

kurio nepamirštama išraiška išlieka 2007 m. kovo 24 d. susitikimas Šv. Petro aikštėje su Benediktu XVI. Papildomą patvirtinimą randame pagarbos ir domėjimosi ženkluose, kuriuos daugelis rodė Sinodo metu. Todėl esame kviečiami dar gilintis į savo patirties savimonę.

3 etapas: charizma Bažnyčiai ir pasauliui. Šiandien esame pakviesti geriau suvokti tikslą, dėl kurio Dvasia kunigui Giussani davė charizmą: kartu su visais pakrikštytais prisidėti prie Bažnyčios kūrimo ir atnaujinimo pasaulio labui. Laikydamasis savo įprasto metodo, Dievas suteikia malonę vienam žmogui, kad per jį ji pasiektų visus. Mes būtume neištikimi mūsų charizmos prigimčiai, jei gauta dovana nesidalintume su visais, Bažnyčioje ir už jos ribų. Todėl kiekvienas savo situacijoje turi patikrinti, kaip gali prisidėti prie Bažnyčios gerovės. Esama daugelio vietų, kur daug mūsų širdžių jau liudija Kristų su stebinančia laisve ir drąsa. Šis mūsų buvimas realiose vietose, kuriose vyksta žmonių gyvenimas, neturi nė už ką baigtis. Tuo pat metu kartais mūsų prašoma bendradarbiauti ir Bažnyčioje. Daugelis jūsų jau seniai prie to prisidedate, kaip katechetai parapijose, per karitatyvą ir per kitus bendradarbiavimo būdus, ir todėl turėsime būti vis labiau pasirengę veikti ten, kur mūsų buvimas prašoma ir jis priimamas. Žinoma, mūsų indėlis galimas tik pagal mūsų charizmos, kurios išbaigta išraiška yra liudijimas, prigimtį.

Esu tikras, kad šis žingsnis, kurio iš mūsų prašo Dvasia, mus vis daugiau priartins prie Kristaus paslapties esmės, kad galėtume ją liudyti visur, taip pat ir per mūsų trapumą.

Vieningi nuotykyje

Kun. Julian Carron